

Marjana Gaponenko ©

Versiune Print A Tuturor Textelor

Translator Daniel Pop

Aceasta este ziua

Aceasta este ziua, ce mereu se întoarce, un blajin leneș.
Ca și mine, îți stă la picioare,
gângurește și gângurește...

Neobosită este noaptea, această hoată.
Cu mâini murdare îmi face ea părul alb!

Așa trece viața: cu noaptea ce croncăne
și ziua, care îți stă la picioare, ca și mine,
gângurește și gângurește...

a fost așa:
mii de sturzi
s-au ridicat și doar unul
s-a lăsat jos, drept coroană,
pe capul tânărului rege.

zâmbetul a părăsit fața,
ca trandafirul, care zboară
de la albină.

despărțirea a luminat
umerii înguști ai speranței.

A fost o noapte rea

A fost o noapte rea . Mi te-am imaginat și ți-am dat un nume: oh dulcele meu animal întunecat ! În astfel de nopți aleargă un călău pe lângă fiecare fereastră, rotund ca un strigăt. El îi adună pe cei fără somn în piață și ne învață pe toți să visăm. Stăm în cerc ca mândri regi nebuni. Hainele noastre sunt cuiburi, în care înnopteaza vântul. A fost o noapte rea. M-am întovărășit cu străzile ce cască și m-am strecurat cu el de la casă la casă. M-am asociat neliniștitei respirații a copilului, ochiului veghetor al mamei, rugăciunii cristaline a muribundului , tăcerii , în care te-am auzit murmurând , Bătrână Iubire.....

Voi merge cu pași repezi, în timp ce tu scarpini cu blândețe gâtul moțâindului tău motan. Eu voi deschide ușa cu forța pâna la refuz, nici o fantă nu voi deschide, eu voi deschide ușa cu forța și o voi trânti și voi părăsi orașul, în timp ce tu scarpini cu blândețe gâtul moțâindului tău motan. El nu te iubește câtuși de puțin. Odată o să îl îngropi sub copacii din parc , nu ca pe o comoară, ci ca pe un motan mort .

Atunci te vei întoarce în camerele răcoroase (o frunză de stejar de culoare brun închisă în spatele gulerului mantăii). Te vei dezbrăca , (frunza va foșni ușor și va cădea) te vei lăsa în jos în adâncul fotoliu și singurătatea îți va turna lapte.

Iubește-mă mai tare. Iubește-mă cu mai multe cuvinte. Iubește-mă fără cuvinte. Iubește-mă ca pe țarina ta. Ca pe cel mai târziu dintre trandafirii din grădinile de ceață, ca pe un scump pumnal, cu care se taie trandafirul pentru țarină. Iubește-mă tare, pentru ca să cânt pentru motanul tău sub copacii parcului, în timp ce tu îl îngropi .

Ah cu așa speranță
a căzut cerul !
cineva a strigat cineva
a amuțit și tu mi-ai împletit
în păr o mână de rândunele.

fiecare dintre ele a încercat să zboare
s-a încâlcit și tu ai râs
speriat – eu eram copia exactă
a soarelui negru

ziua stătea culcată în fața noastră moartă
sau dormind.....

Astăzi dansează

Astăzi dansează
Umbrele noastre
Pe stânci
Și noi ne sărutăm
Pe fundul râului
Și ne bucurăm,
Că nu ne urmărește nimeni.

August și tu

Tandrul prieten mi-a atins limba cu a sa și privește șiret. El are visuri încâlcite, eu știu asta exact. Umed și aspru este cearceaful unde a stat culcat. Eu scormonesc în el ca un arheolog melancolic și el cântă deja în baie. El cântă cu plăcere.

Dimineața scutură prime frunze galbene pe balconul nostru. Și el are peri albi, în stânga cinci și în dreapta doar trei. Nimeni nu îi numără, dar eu știu exact câți. Aproape este toamna.

Tandrul prieten părăsește casa. Până la reîntoarcerea lui eu miros cearceaful, unde a stat el culcat.

El poartă o cămașă albastră și în mână o pungă cu delicatese. El vine acasă. Apoi noi privim ploaia de la balcon, ca pe un film la cinema. Noi iubim amândoi ploaia, acest beat ștrengar, care nu știe nimic despre iubire și cântă despre iubire. Totul se rostogolește în gura sa neconsolabilă, prime frunze galbene, ziare, pahare din papcarton și trecători în fugă. Cum te poți salva de ploaie, am întrebat eu. Doar ea este peste tot!

Femeia vorbește

Eu am așteptat. Seara a plouat și eu am deplasat fotoliul foarte aproape de fereastră. (perlă lângă perlă atârna ploaia). Am privit oamenii de jos, umbrelele lor, capricioșii lor câini șoricari uzi. Bărbați se grăbeau la femei. Femei se grăbeau la bărbați. Șoricarii se grăbeau acasă. Uneori am coborât și precaută am ținut lanterna sus, dar nici unul nu m-a recunoscut sau reținut. Doar șoricarii și-au scuturat sceptic capetele.

Mult timp am vorbit de tine cu voce răgușită, obraznic am privit în oglinzi (în muzee, teatre și camerele doamnelor), oglinzile le-am sărutat și bătut. Mult timp am visat același vis:
eu sunt un frizer blond pe scurte piciorușe strâmbe și îndemânat clănțăn cu foarfeca într-o grădină. Toate florile îmi strigă precum cu o singură voce
”Alo, grădinarule rămâi cu bine, prieten drag”

sau: eu sunt un șoarece alb în pudriera unei uriașe și mă gândesc, cum mă pot scuza cel mai elegant, când uriașa vrea să-și pudreze nasul. Eu repet încetișor, mă rog și mi-e teamă. Pudriera se deschide și eu strănut.....

Eu am așteptat, am visat, am răgușit de tot vorbind de tine, fruntea mea presată de fereastră. Când am plecat, au rămas mici pete pe sticlă, ascunse semne, că am trăit.
Și ele au dispărut.

Eu am mers în stepă și am căutat. M-am așezat jos și cerul și-a schimbat culoarea. Eu am căutat, eu am jurat, eu am mințit, eu am vânat, eu am prins, eu am eliberat, eu m-am oprit. Vântul a încercat să mă stingă ca pe o simplă lumânare și nu a putut. Pământul s-a învârtit ca o pisică nebună, dar eu am rămas în picioare. Timpul mi-a biciuit ambele buze și eu l-am biciuit înapoi și mai tare. Și acum spui tu :

Bărbatul vorbește

Tu ai început să plângi, iubito, și eu am tremurat deodată ca argintul în apa agitată. Și am simțit în mine însumi cercuri, pe care ploaia le pictează neobosită

pe palmele oraşelor noastre. Tu plângi de tandreţe, nu-i aşa ?
Doar eu sunt aici şi viu , te ţin, te strâng şi vorbesc prostii....
Tu plângi, tu tandră.

Bătrân bărbat

Bătrân bărbat, în mâinile tale
este răcoroasa înțelepciune a lacurilor.

Învățătorule, dacă mâinile tale ar fi
două păsări, s-ar întoarce ele
în copilărie ?

Ah, de ce ele
au devenit aripi ?

Cea dreaptă tânjeşte
după grădinile pestriţe
ale Vestului

Cea stângă ar dori
să bată gongul
foarte uşor.

Acum stai în faţa mea
şi te joci pe coloana vertebrală
a mahnirii.

Bărbat tandru

Bărbat tandru cu chipul, pe care îl șterge timpul, eu încă te mai iubesc.
Cu cât mai confuz îmi apare chipul tău, cu atât mai adânc mușcă în mine amintirea.

Noaptea este cel mai trist: eu visez cu mine la pieptul tău. Eu am ochii umezi, când mă trezesc. Tu te legeni în ei ca un vaporeș pentru copii.

În fiecare dimineață stau culcată în ierburile dulci și număr norii deasupra mea. Ei sunt ca buzele unui bebeluș, îmi plac atât de mult, deoarece sunt o femeie. Când începe să plouă, nu mă ridic, nu plec - îmi plec pleoapele. Ploaie bate în ele ca un școlar timid...

Mă strecur de săptămâni fără țel prin oraș și ajung mereu la gară, unde sărutul tău pe mână, în aer încă se trece.

Bine de făcut glume acum

Bine de făcut glume acum. Noi râdem lacrimi și ne îmbrățișăm strâns . Eu vorbesc cu plăcere și mult despre aceasta și nu cred cu adevărat în aceasta :

“Ca femeie bătrână voi fi în mod sigur ca un copil, și inima îmi va crește repede ca în copilărie”.

Ne vom trece precum căpitanii. În fața caselor prietenilor nu ne vom mai înghesui și pisicile calde nu le vom mai mângăia. Nu mai e mult și vom fi totuna și despărțiți pentru totdeauna.

Căine

La ultimul etaj locuiește un câine.
Din cinci în cinci minute el se uită pe fereastră.
Îl văd sus presându-și nasul de fereastră balconului,
învăluit în perdelele albe, ca un doctor.
Când mă duc la culcare, el încă mai stă acolo.
El privește la rarele păsări sau stele.

Acum este vară și câinele stă culcat pe balcon,
nasul și l-a băgat între zăbrelele grilajului.
Păsările construiesc un cuib în stânga lui, dar el nu știe asta.
Când stelele își deschid ochii, câinele doarme.

Câinele este un fantast. El nu a lătrat niciodată în adâncul curții.
Visele lui cinstite le-a îngropat în el.
În întuneric el împinge ghivece de flori de la balcon în jos.
Mi-aș dori, ca el să știe, că eu mă gândesc la el.

Câini – Kamikaze

Noi am fost la circ și am stat în primul rând. Pe cortină era agățată o pancartă: ”Numai azi! Câini – Kamikaze.”
Și un uriaș pudel cu ochelari de pilot a zburat soarelui în întâmpinare.

Acrobații au apărut primii pe scenă.. Fete curajoase în costumașe strălucitoare, care în copilărie îmi răpeau răsufarea. Acum mă uitam chiorăș cu o doză de gelozie când la ele, când la prietenul meu vrăjit și le-am dorit fetelor în secret, ca una din ele să se fi împiedecat.

În partea a doua am văzut câini mici în automobile - jucărie, câini ciobanești deghizați ca sanitari, care purtau o pisică în coșuleț, câini - pilot, câini, care salvează viața și starul programului - un pudel bine frizat cu ochii unui martir, care a îndrăznit un salt cu parașuta de la cupola cercului. Sala a urlat de entuziasm.

La sfârșit au sărit încă odată toți artiștii și câinii în manej și dirijorul a cântat un viori cântec de despărțire.

Pe drumul spre casă am alergat strâns îmbrățișați pe lângă vechi clădiri întunecoase. Era înăbușitor și în depărtare tuna. Noi am văzut un mic câine plecat de lângă stăpâna sa alergând sub un tramvai în mișcare. Vătmănița a claxonat, dar nu a mai putut frâna.

Cărțile mint

Cărțile mint – închide-le și vino în brațele mele, băiat drag.
Gura mea este o cireășă nebună în această seară. Ea pendulează încolo și
încioace și vorbește de iubire. Poți să o muști liniștit, deoarece cuvintele au
devenit de prisos.

Eu văd fața ta înfloritoare în întunecime, băiatule. Tu alergi peste ospitaliera
stepă, care te piaptână cu limba uscată precum unul dintre cățelușii ei. Soarele e
sus și eu te văd stând culcat
la picioarele stepei, de la care îți iei rămas bun pentru totdeauna.

În spatele stepei începe pădurea iar în spatele pădurii - marea și în spatele
mării încep munții. O casă iese din umbră (este casa noastră) și eu stau
la toate ferestrele și îți fac semn cu mâna.

Tu mergi mai departe și eu te urmez tiptil până la sfârșitul visului, deghizată
când în arici, când în mierlă.

Când te trezești, mă găsești lângă tine.

Casa de vară

Noaptea scârpe ușa deschisă în vânt.
Chiar de te temi, las-o deschisă.

Un duh luminos locuiește în arțarul din fața casei.
El ține o legătură în mână,
de care sufletele noastre se leagă și zornăie.

Un duh întunecat dă calului tău apă neliniștită,
ca să călărești prin stepe
și prin orașe din albă piatră, strămoșilor întru onoare.

Niciodată soarele nu va călca în mica noastră casă.
Pentru asta este prea roșu și prea mândru.
Dar ochiul lui te urmează în cele mai negre visuri ale tale.

Niciodată duhurile nu au pășit în fața noastră.
Ca și noi, au adastat în așteptare.

Așadar lasă tu această ușa deschisă și privește.

Casa de vis-a-vis

1.

Casa de vizavi are mulți ochi. Nu i-am numărat și nu știu ce vrăjitor îi aprinde, când noaptea sare pe oraș ca o lupoaică slabă.

2.

Ore în șir stă iubitul tăcând la fereastră. (Eu stau în spatele lui cu un gingaș lanț de perle în jurul gâtului, el nu mă vede.) Mâna tăcerii se deschide doar pentru el. Ea este goală dar el o sărută. Către dimineață ea se umple cu praf de aur și iubitul meu se întoarce împrejur. Ochii lui sunt larg deschiși și el visează. Gura lui este un mare și sătul licurici.

3.

Noaptea aceasta s-a deschis fereastra și o uriașă stea fierbinte s-a rostogolit ușor în dormitor. Ea s-a rotit în jurul mesei de lucru și în jurul coliviei cu bătrânul nostru papagal stupid care se chinuia ca și mine cu insomnia. Cei doi s-au privit unul pe altul cu groază. Papagalul a cazut tăcut în leșin și steaua s-a grăbit înapoi la fereastră ca un hoț.

4.

A plouat în noapte și noi ne-am iubit. După aceea am zăcut trează încă mult timp și m-am gândit la tine. Nu știu ce m-a silit să mă ridic. Pământul era rece și eu eram caldă de tine, de iubire și de somn. În casa de vizavi stătea o altă femeie la fereastră și mă privea. Ea era frumoasă. Pentru a fi mai frumoasă, mi-am aruncat cămașa de noapte. Ea făcu la fel. Așa stăteam noi două goale și ne priveam reciproc în ochi. Nici una dintre noi nu voia să coboare privirea și astfel să piardă. Apoi l-am văzut pe bărbatul ei în spatele ei. El voia să o îmbrățișeze. Și în acea clipă, în care el a îmbrățișat-o mi-am coborât privirea și am pierdut și am simțit mâinile tale calde și adormite pe mine.

S-a luminat încet de ziuă , stăteam toți patru față în față și doar ploaia ne despărțea.

R.

Casa prietenului

Casa prietenului este deschisă și goală.
O pisică albă se joacă în zăpadă. Ea este surdă .
Dacă o chem, nu se întoarce.

Pădurile din spatele meu scârțâie și se leagănă.
Ele ar vrea să devină vapoare. Așa o geroasă noapte clară
și casa ta este deschisă și goală.....

Copii

Eram copii și ne legănam distrați de crengi . Cerul ne atârna plin de comori și ne ascuțeam pumnalele de lemn pentru a ajunge la ele. Curajos luptam împotriva invizibililor dușmani , prindeam fluturi și păsări mici, pentru a le elibera ceremonios , râdeam de cei care se sărutau , alungam străinii, aduceam pisicuțe mamelor acasă , plângeam amarnic dar scurt.

Eram lupi blajini între lupi blajini. Ca o minge de aur răsuna și se rostogolea timpul nostru cu ochi albaștri râzând prin păduri, care ne aparțineau și noi alergam gât peste cap , noi alergam după el. Deodată el a dispărut , s-a pierdut în flori , în ierburi sălbatice , s-a topit și ne-a lăsat să stăm, unde noi încă mai stăm : împietriți în îngenunchere cu ochi larg deschiși și părul fluturând , aproape de amețală.

Dacă se merge mult timp

Dacă se merge mult timp, se face frig și întuneric. În mica biserică de la marginea orașului este lumină, se cântă Hosiannah. Noi intrăm, ne așezăm în ultimul rând și eu îți murmur cuvinte dulci, cuvinte curate.

Peste tot se îmbrățișează mâinile noastre, iubite. Îmi pare, că ar fi pisici, care se spală una pe alta negândite. Peste tot, unde mergem, femeii își mușcă frumoasele lor buze: tu ești al meu.

Deschide fereastra!

Deschide fereastra! Ești frumos în lumina Lunii, o mână de porumbei somnoroși.
Iubirea mea, când capul tău se odihnește atât de țaristic în mâna mea și sunt atât
de obosită, că nu te vreau, te văd alergând peste împrăștiate perle albastre
dus din orașul care ne-a adus împreună. Și eu scot la iveală
un imens prosop și îți fac semn, cum se face semn pentru totdeauna.

Căci tu ești mai frumos ca cireșuțul singuratic în stepa mongolă,
căci tu ești mai frumos decât nechibzuita furtună, ce aruncă mere în
grădinile părăsite de la râu, mai frumos decât caleștile ce se scufundă în ceață,
mai frumos decât palate de ciocolată și periculoase poduri,
de pe care să te arunci în jos e o plăcere.

De aceea nu simt nici o urmă de tristețe după tine, tu cel care ai deschis
fereastra . Uite - ai speriat porumbeii, dar gănguritul lor a rămas.

Despărțire

Blestemat să cutreieri.

Pe stânci o rochie festivă, care jelea după proprietara ei.

Și ea s-a dus peste mare, s-a dus peste mare!

De câte ori am văzut asta în vis.....

Simplu așa așteaptă copiii un vapor.

Tăcută ca iarba crește bucuria speranței lor.

Ei spun : ”Stai printre noi!”

Dar nu

Încă odată bătrâna mea grădină.

În mers mi-au sărutat spinii mâna.

Și cățelușii mi-au jurat credință.

O seară ca toate celelalte.

Ca împietrită am privit de pe deal înapoi pe oraș .

Dolce dolce

Dolce dolce
dolce zornăie
cuvântul ce cade
după văratica rupere de nori.

Dolce devin
brațele
izvorului vocii
în întâmpinare întinse.

Ochii parcurg în treacăt
fereastra privesc
în jos și citesc
ceea ce nu există.

Două pleoape
îmblânzesc
mânia și
adorm.

Du-te , Lună bună

Du-te , Lună bună.

Mâna ta , cea de noi ca de cățeluși preasărutată,

Pișcane-ar încă odată în obrăjori.

Lună bună, noi ne luăm rămas bun .

El m-a condus în casa pustie și acolo

El m-a condus în casa pustie și acolo m-a lăsat singură. Apoi m-a trezit în noapte cu apelul lui. El vorbea de mine în casa goală. El vorbea îndelung. El vorbea înăbușit. El nu știe, că vocea lui în receptor seamănă unui măr copt, care cade în iarbă.

El a spus: am văzut un copac cu licurici în întuneric. Acesta lumina din interior ca fața ta, Malysch. Copacul gingaș s-a apropiat de mine din ce în ce mai repede, așa că m-am trezit.

El vorbea neclar, deoarece avea probabil una din pipele sale brune sau negre în gură. Eu nu îl ascultam. Eu auzeam. Mărul căzu și păli. Și gingașul copac de gâze a mai luminat încă odată.

Pentru a-l iubi, este destul să te plimbi cu el de-alungul iazului, gulerul mantalei ridicat, fără să îl atingi, să îl auzi inspirând și expirând aer înghețat. Foșnetul sângelui în urechile lui nu are niciodată voie să înceteze. Niciodată.

Frumoasă-frumoasă este această noapte. Ea dansează și strivește cu cizmulile stele, copiii ei, ca să îl impresioneze. Și într-adevăr, el este impresionat. El îi aruncă ceva mărunțiș în gura mică.

”În fond noaptea este un subțirel maestru ceasornicar pe gheață subțire” spune el. Glisând și rânjind ea dispare după colț. Apoi el ia un ziar și citește. Apoi ia o pipă și fumează. Apoi adoarme și sforăie. ”Cu cât mai tare cu atât mai bine pentru tine, Malysch”, a spus el odată, când glumind m-am plâns de sforăitul lui. ”Adevărații bărbați trebuie să sforăie cum făceau strămoșii lor, vânătorii, pentru a alunga animale sălbatice, care se îngheșuie noaptea în fața peșterii. Sforăind bărbatul se păzește pe el însuși, femeia și copiii

lui” spuse el.

Eu sunt, mâinile reci împreunate, în fotoliu în fața lui.

R.

Este ciudat să rămâi singură

Este ciudat să rămâi singură. Tu stai culcată în patul tău, unde el a dormit și vezi prin fereastră în ramurile copacilor aceeași stea tremurătoare, pe care el a privit-o ieri, înainte ca somnul să vină.

Tu stai culcată, neacoperită și ți-e frig. Pătura are mirosul bărbatului pe care îl iubești. Tu te ridici și alergi la trap prin casă. Sau cazi din pat pe covor cu un zgomot înăbușit. Sau plângi cum plânge un mic tigrișor de la circ, pentru a mișca și rupe inima tăcerii. Sau râzi ca un nebun tigru bătrân de micuțul care plânge.

Este frumos să cutreieri prin stepe, cu micul ienupăr pitic la piept. Când eram mai mică, un țigan miop m-a luat cu el și am mers pe ploaie deageaba și fermecați, sau așteptam răbdători până se deschidea o fereastră în cer, dar nici una nu s-a deschis. Când bătrânul a murit, am aruncat mânioase pietre în sus, pentru a sparge ochii albaștri, dar ei plâneau disprețuitori.

Eu am avut un vis

Eu am avut un vis.

Eu sunt moartă și eu dansez.

Toată casa este ticsită cu înger. Până la refuz.

Un înger colorează gura

cu marea lui aripă tristă.

Un înger îmi probează hainele.

Eu sunt moartă și dansez și toată casa este ticsită cu înger.

Ei suspină și presează purpurii săruturi de oglinzile indignate.

Bătrânul ceas cu cuc de pe perete și-a dres glasul în pumnișorul de lemn, deja de trei ori.

Dar eu dansez,

eu dansez mai departe....

eu jelesc. pasărea noastră
crește din colivie afară.

de trei ori am trimis eu săgeți
în întunecata apă
de trei ori nu a venit nici una.

ce greu respiră cea mai tânără
fiică a vântului!
în curând ea va amuți.

eu m-am gândit
la Dumnezeu și la tine.
Cine e mai frumos ?

eu am frânt o garoafă
înainte de moarte
și m-am închis
în Cer.

Eu scriu despre mare

Eu scriu despre mare, tremurătoarea noastră călătorie la țărm în mijlocul iernii, despre bătrânul bărbat, barca sa și ai săi doi câini, despre pomișorii ce aleargă în jos pe coastă (ei au adastat, când ne-au văzut), despre penele de pescăruș, cu care se gădilă în ureche unui iubit adormit.

Eu scriu despre mare, despre piatra, pe care o separi de pietre și o arunci în mare. Te bucuri și mergi mai departe și pietrele de pe țărm - ele își plâng încă mult timp fratele.

Eu scriu mării și îți scriu ție ca unei pietre scufundate. - blând și cu venerație - îți scriu peste o mie de mile depărtare.

Căci marea ne-a vrăjit pe toți: pe tine, pe mine, pe bătrânul bărbat și pomișorii de pe coastă. Îmi este, ca și cum aş săruta imaginea, în care ne sărutăm. Este, ca și cum am fi o imagine și memoria ne-ar săruta.

Eu stau la fereastră
Și te văd sus
Cu un uriaș
Minciog de la stea
La stea sărind.
Ce vrei tu oare
Să prinzi înainte de
Furtună ? Toți
Fluturii
Au găsit refugiu
Sub rochia mea.

Eu vin de la Mare

Eu (pro)vin de la Mare.
Când m-am născut,
mama a râs, blestemând moartea
și zece mii de pisici ale orașului au vânat luna septembrie,
în fugă zgâriându-(ș)i mantia zburătoare.

Septembrie dispare de fiecare dată când vine.
El nu poate face nimic, că mantia lui zboară
.

El mi-a spus : ” Este destul loc în buzunarul meu de la piept
pentru tine fetiço . Te aduc ca un servitor credincios, te zmulg
din ghearele dansului tău . Pentru totdeauna. Gândește-te doar la mine.”

Septembrie îmi așează castane și pisici moțâinde sub ușă.
O nerăbdătoare prevestire

Mama îmbatrânește și ia lapte din mâinile mele.
”Totul revine”
râde ea printre lacrimi.

Fără sfârșit

Fără sfârșit este pădurea scitică, în care băiatul meu trebuie să intre.
Tânăr este chipul, pe care băiatul meu îl va călca în picioare în pârâu.
De încredere este primul pește în plasa sa. Al doilea nu prea.
Caldă e iarba, în care băiatul meu are voie să cadă seara, și somnul lângă el.

Și stelele vor clipi din crengi, când băiatul meu pleacă.
Si lungile gene de argint ele le vor pierde mirate.

Mioape stele de pădure și frumosul meu băiat

Înger în grădină

Orice grădină este tristă, când ne plimbăm singuri. Intrăm în ea într-o răcoroasă dimineață, pentru a fi înghițiți de ea pentru totdeauna . Dar uneori grădina unește doi oameni. Iar aceștia Doi se oglindesc în bălțile pe lângă care de obicei trec absenți.. Când ei vorbesc, purpurii fructe umede de rouă cad în iarbă .
(Nu este posibil să uiți sau să confunzi acest înăbușit zgomot somnoros.)
Cum aleargă la trap un mic animal printre spice, așa bate inima ei !

Ei nu mai au cuvinte, dar purpuriile fructe umede de rouă continuă să cadă.....

Iubitul mort

Eu stau culcată în părul stepei. Prea întunecată pentru a zâmbi. Dar pentru o clipă mi-am dezvelit dinții, ca un gălăgios copil rău sau ca un pudel nebun - pentru zece mii de ochi de deasupra mea. Ei au grijă de mine în fiecare secundă. Eu nu sunt niciodată singură.

Părul stepei are mirosul tău. Îmi aduc aminte de cântecul despre morile de vânt, care macină fără sfârșit. La nesfârșit tu ai cântat-o. Acum ești tu însuși un cântec. Acum cânt eu și caii stepei respiră mai fierbinte, stelele stepei pulsează mai repede, și stepa se mișcă în somn și șoptește nedeslușiri.

Se crapă de ziuă, eu stau culcată toată noaptea în ierburi. Acum gura mea este umedă ca roua și ochii sunt și ei

Îmi pare că stelele ...

Îmi pare că,
stelele de pe mantaua mea de ploaie
bătută de vreme
vor obosi să strălucească.

Dar eu o îmbrac,
de parcă ar fi nouă și mă grăbesc spre tine
peste întortocheatele străzi ale orașului.

Eu deschid fereastra ta . Eu merg prin ea.
Eu mă așez pe tine ca o mare lacrimă tremurândă
și comand visului tău și el șoptește mărturisirile mele târzii.

Crini albi dorm pe întunecata apă
și Luna își ascunde fața în mâini
cu puțin înainte de crăpatul zorilor. Eu alerg acasă
prin întortocheatele străzi ale orașului.
Și mantaua mea de ploaie cu stele s-a stins irecuperabil.

Inima singuratică

Inima singuratică poate aștepta. Ea jeleşte şi creşte, pâna
umple totul. Ea este un măr tăcut în blănurile liniştii.
Unul din mai multe.

Tu te trezeşti târziu şi mai stai culcat încă mult timp în pat.
Cine presară perle peste acoperişuri şi peste ferestre ?
Ciudată iarnă.....

În poala ta

Cel mai frumos este seara în bucătărie de șezut în poala ta și de spus:
”Acest tren nu oprește aici.” Sau ”Viscolul de zăpadă vuiește afară , ascultă.”

Micul meu motan bate cu înghețata lăbuță la fereastră exact ca poștărița.
El vrea întotdeauna înăuntru , când eu fermecată îți țin capul,
ca pe un vas scitic.

De câte ori nu l-am trimis pe acest răsfățat pierde vară
în pădure, întotdeauna el se întoarce
și pe deasupra atât de nepotrivit !

În poala ta aş vrea să murmur jurăminte,
ca un tandru nebun pe vaporul, care se scufundă.

Îmi vin în minte aurii cupole și biserici ale patriei

Motanul de afară tușește de trei ori și noi știm :
viscolul de zăpadă a trecut .

La drum se pornesc toate, ce văd.
Și noi înșine, care priveam în depărtare cu cea mai mare
plăcere, ne strecurăm deasemenea în cizmele de piatră.

Împodobiți se învârt anii în cerc,
turme și păstori se succed,
dar nimic nu este mai rapid ca cei, care
au rămas aici, unde călătoria a început.

Mai aproape devine depărtarea
cu fiecare clipire a genelor.

Maci din lut în calde vase
Obositul sculptor spală mâinile.
Se vede în tufa de liliac prin capac
Viețuita zi albăstrind.

Mamă

Mamă, eu văd , eu te văd, rochia ta frumoasă albastră, singura , pe care o ai. Tu ai cusut-o, până când nu a mai rămas nici o stea în casă, nu-i așa?

Tu mamă, tu drăgălașă în această frumoasă rochie cerească, eu jur , îmi vei sta mereu în fața ochilor. Tu sau visul despre tine, sau ziua, în care m-am trezit (când fața ta sta râzând în fața mea și perdelele au început să fluture prăfuit, să te salute, căci groaznică erai în frumusețea ta). Eu încă mai știu : când eram mică, prostuța noastră casă a invitat toate păsările la ea. (Și tu erai așa de bucuroasă!)

Ele au construit cuiburi în orbitele ei. Acum casa noastră te cheamă doar pe tine cu buze uscate.

Ea te cheamă acasă și tu rămâi pentru totdeauna, unde rămâi, mamă , tandră, în purtata ta rochie de vioare, în cea mai bună dintre toate!

Picioarele tale mici glisează peste împrăștiatele sfere stelare, peste lacrimi și peste picături de ploaie. Picioarele tale devin din ce în ce mai mici . Așa fugi tu departe. Așa fugi tu în întâmpinare. Râsul tău orbește.

Mână în mână

E flux, oraşul
înoată, frunzele ne învaţă
să cădem, soarele ne învaţă
să ne ridicăm, nordestul - să zburăm.

M-a dezmiardat acest ciudat bărbat

M-a dezmiardat acest ciudat bărbat. Când vine, el intră înăutru pe fereastră.
Păsările ce moțăie mereu pe pervazul ferestrei mele
murmură în vis numele lui: Nebunule.....
Eu sfarm cretă pentru ele în fiecare dimineață.
Albe păsări, albe păsări, zburați de aici!

El îmi iubește larg desfăcuta mână rece.
El și-o așează pe ochi.
El îmi iubește piciorul, când atinge pământul.
El îngroapă toți greierii, pe care eu îi strivesc.
El iubește sarea în genele mele,
timpuriu argint în părul meu,
frumoasele mele cuvinte goale,
care se destramă în vânt, în timp ce le rostesc.
El dă sens gurii mele, când mă sărută.

Micul meu vapor se leagănă pe valuri.
Pescarii stau la mal,
privesc lacului adânc în ochi.
Scoica visează la șoaptele tandre.
Tu ești departe, așa departe.....
Micul meu vapor înoată spre zare.

Oamenii spun, că aș fi frumoasă, dar eu râd, eu râd doar.
Dacă vii, în cazul în care vii, trebuie să mă iei,
ca pe o stea din cutia de papcarton, și să mă ridici sus. Foarte sus.

El ședea aici, dar nu era el. Un stol de porumbei s-a așezat pe palmele copiilor, pe spinările motanilor grăbiți. Orașul era plin de urmele lui.

Eu am rătăcit împrejur, am oprit fiecare bărbat cu puternic miros sălbatic.
I-am ucis pe fiecare dintre ei, căci ei nu erau el. Am rătăcit împrejur.
Fetițele își vindeau farmecele la piață. Ele mi-au povestit despre el și de atât de puternicul lui miros sălbatic și de mersul sigur, pe care l-a alergat.
Eu le-am ucis, căci imaginea lui pâlpâia în ochii lor mari de curve.

Eu am rătăcit împrejur. Roșeața tocmai linsese picioarele stelelor,
când l-am ajuns în sfârșit la marginea orașului. L-am vânat până a devenit foarte micuț și s-a pierdut în iarba moale. Am îngenuncheat. L-am așezat pe mână.

Am dus mâna la ochi, apoi la gură.
Am mâncat trupul fugarului meu ca pe o senzuală fragă.

Monument

Călăreț împietrit : părul său va adia, chiar dacă vânturile toate vor sfârși.
Căci el se grăbește.

Privirea sa zboară către dealurile albastre, mai tandru decât mărul cald,
care este așezat dintr-o mână într-alta.

Păsările înnebunesc de iubire și râd
cu vocea vânzătoarei de orz.

O regească clipire de gene le ajunge,
și își aruncă hainele bătute de vreme, dezgolindu-și frumusețile lor de porumbei.

Un om fără adăpost oferă pe palmă muchii ale ploii

O bucată de piatră se grăbește către dealurile albastre. Și tu,
bunul , bătrânul meu câine ? Ce latră așa la ea ?
De parcă o mai răgușită frunză sentimentală ar merge prin piață.

negri ați fost toți
corbi-portari negri
când eu în turn
la miez de noapte m-am reîntors
în brațele iubitului.

zăpadă ați devenit voi toți
dimineață

Noi amândoi am asurzit de plângerile ploii

Noi amândoi am asurzit de plângerile ploii.
De o mie de ori, de zece mii de ori frumoasă noapte !
Numai o stea bea din imaginea ei în oglindă.
Lacomă stea

Eu te sărut mai adânc ca niciodată.
Cu cât mai adânc cu atât mai mult se plânge ploaia.
Noi stăm până la brâu în apă.

Noiembrie

Zăpadă s-a pus pe drum,
în timp ce noi ne desfătăm unul de celălalt.

Dezmierdările noastre se maturizau cu fiecare zi,
tot mai harnic tescuiam călugării vin,
duios stingeau surorile ce îmbătrâneau lumânări

În mulțimea de țigani înghețată dansa zăpadă ca nebună.

noi am luat parcul cu noi
pentru plimbarea de dimineață
drumul a alergat înainte pentru
a vedea primul noile vapoare

atâtea nume stăteau la ancoră
“tschilla” “flos veris” și “cras”
noi citeam și cântam elementul străin

Oh apă plină de dor oh mamă - șarpe !

noi regi ai întunericului și adâncului
vom picta îndelung garoafa
pe care noi odată am frânt-o
ca și cum am frânge garoafa
pe care noi îndelung am pictat-o.

Noi suntem reci

Noi suntem reci și noi stăm culcați în brațele plăcerii.

Din gura întredeschisă a ferestrei se revarsă lăptoase șoapte de stele. Părul meu șaten va fi pieptănat, până se înserează în cameră. Ochiul tău căprui nu vrea să doarmă.

Noi suntem numai de aceasta aici, ca să ne privim unul pe altul întâmplător, ca lacrimile mari ca cireșele să sclipească pe buze.

Noi suntem numai de aceasta aici, ca să ne atingem unul pe altul întâmplător, până la sfârșitul timpului.

Oglinda mare din tindă este aburită. Ea nu ne arată pe noi, ci un peisaj nebulos, unde oameni hoinăresc cu o eșarfă de frunte din mătase și o inimă flămândă, unde oameni cad, se ridică și se cheamă unul pe altul pe nume. Noi privim în marea noastră oglindă aburită din tindă, înainte de a merge afară în viață, într-un nebulos peisaj. Tot ce ne încălzește, este gândul, că avem un acasă cu o oglindă aburită. Tot ce știm, este că plăcerea se va lipi de noi din nou și din nou: cu cât mai rece noaptea, cu atât mai tandru.

În fiecare noapte plăcerea îmi va așeza capul ei în poală.

În fiecare noapte. Câte mai sunt încă ? Este murmurul stelelor epuizabil ?

Oamenii spun, că aş fi frumoasă, dar eu râd , eu râd doar.
Dacă vii, în cazul în care vii, trebuie să mă iei,
ca pe o stea din cutia de papcarton, şi să mă ridici sus. Foarte sus.

Otrăvit e Mărul

Otrăvit e mărul ,
si oglinda orbită de oglindă.
Niciunul nu are voie să doarmă mai adânc decât
îngerul meu.

Deghizat în călugăr
va bate zăpada la porpile noastre.
Executati-l !
Niciunul nu are voie să fie mai alb ca îngerul
meu.

Pe brațe ne-a purtat superba zi

Pe brațe ne-a purtat superba zi.
Noi am respirat copilărește, noi am mișcat lanțurile
la pieptul ei-
uscate albine și putrede păsări....
Noi am dus ziua în palat.
Acolo și-au învăluit violoniștii
îmbătatele lor viori în catifea.
Acolo au lins cățelușii mâna
stăpânului.
Acolo a zornăit ziua
ca pantof cristalin pe treptele prăfuite.....

Pe țărm

Ziua a trecut și iarăși
se sustrage mâinilor moneda
din zâmbet obosit șlefuită.

În jos la copiii care se joacă și la cățeluși
se prăbușesc ochii mamelor.

Noaptea fie mănușa de catifea,
pe care o sărutăm.

Noaptea sărute mâinile iubitului meu,
în timp ce el scie.

Noaptea fie barca, ce ne duce
la mare,

păsării severe, ce îmbătrânește pe stânci

Ploaia a început la nouă și jumătate

Ploaia a început la nouă și jumătate. Eu am pășit afară din camera mea strâmtă, pentru a întepeni și a luci - cu brațele împreunate în ploaie. Eu sunt un fluture în genunea așteptării.

Ploaia s-a lipit de mine, și cu cât se lipea mai mult de mine, cu atât mai mult îmi semăna. Și când ai numit tandrul meu nume în fereastra deschisă cu forța, ploaia veni înapoi și s-a așezat lângă tine. Și tu ai iubit tânjinda ploaie beată, trădându-mă înmiit.

Noapte. Tu arunci soarele în mare ca să cadă, să cadă și să șuiere, până când un pește cu ochii unei văduve îl înghite. Aruncă-mă ca pe o monedă pe sumbrul pavaj al unui vechi oraș și voi zăcea, până când un cerșetor, care are o inimă, mă ridică și mă binecuvântează.

Ploaia privea pieziș în fereastră

Ploaia privea pieziș în fereastră.
Oaspete târziu, rămâi aici.

Câinele meu rău îți linge mâna,
și ploaia huruie ca marea !
Rămâi aici, oaspete târziu

Prieten

Când m-am trezit , fereastra era deschisă și ploaia, înfașurată în vechile perdele ale bunicii , privea ca o mireasă înăuntru în cameră. Pianul era ud și lucea și îmi reproșa : "Așa un pian frumos

și tu înca nu ai învățat să cânti." Ploaia păși mai aproape în încăpere. Acest zgomot ... mă gândesc la monede generoase aruncate pe masă . Așa bate ploaia toba la sfârșitul lui mai.

Un bărbat ședea în fotoliu cu fața spre fereastră și bea din ceașca mea. Ploua pe el și pe ziarul său de dimineață . El citea și agita mânușa . Eu mă întrebam cum ar fi dacă m-ași trezi și dacă acest bărbat nu ar exista . Ași lua micul dejun singură m-ași așeza și așa scrie: "Dragă jurnalule de memorii, astăzi plouă" sau așa ceva ...

"Bună dimineața" am spus eu și el s-a întors. Mă privea și își agita mânușa mai repede.

"Ce face economia" am întrebat eu. El m-a luat imediat în poalele sale și a început să povestească. Ploaia bătea toba ușor împotriva noastră . Pantoful lui de casă căzu la pământ, în timp ce el povestea : Banking.... domnul și așa mort știi tu de fapt ce este inflația ... dobânzi ... dezordine grosieră și așa mai departe ...

Pe undeva miorlăiau pisici . "Groaznic" am gândit. "Când se bat, se tăvălesc în grădină ca nebunele și distrug toate florile."

El povestea și povestea. El sorbea din când în când cafea din ceașca mea și a așezat-o înapoi pe muchia pianului . Am văzut trei fire albe în părul său. Vedeam ploaia retrăgându-se și peste acoperișuri grăbindu-se spre alte orașe. Mă vedeam în oglindă : ședeam în poalele unui bărbat și i-am trecut mâna prin păr. Mi-am văzut jurnalul răsfoindu-se singur fără speranță.

Printre străduțe
Tropăiala
Somnoroaselor
Potcoave.

Cu mâinile mele
Îți țin urechile
Astupate.

Vom bea noi
marea din scoică?

războinici au plantat
lănciile lor în întuneric

s-ar fi născut trandafiri furioși ! –
ai strigat tu

ducele meu nu mai înflorește
părul tău

iarna
iarna este aici

Rostam

Primele picături de ploaie.
Prin crăpăturile din copaci privesc luminând sfinții aurii.
Nori de noapte și păsări se amestecă și coboară.

Călăreți ! Ce negri sunt ochii voștri, în care se oglindește pădurea.
Negre sunt și turnurile, spre care vă grăbiți. Un gingaș domnitor
ineleaza acolo mâinile
și măsoară sălile cu pași puternici.

Încălcit viseaza calul său în curte înaintea mării bătălii.
Grăbită linge căteaua piciorul lui glisând în trecere și treptile
de sub el.
Palidă aleargă după el dansatoarea, palidă de cuvinte de adio.

Rostam, a strigat mama, Rostam, au strigat oamenii,
Rostam - a strigat palida,
Rostam Rostam
Puncte negre erau gurile călăreților
în noaptea mai neagră , când au salutat principele lor,
și stelele sunau în cristaline potire peste cel ce se
îndepărta.

Unde stai tu culcat acum, unde călărești tu acum, Rostam ?
Ce îți visează, ce șoptești tu calului tău în blajina ureche, Rostam ?
Ce cânti tu încetișor acolo, unde ești ? Unde ești tu, Rostam ?
Oh, ce mult este de atunci.....

Jură , iubite

Jură , iubite , jură
să te trezești ca Lună Plină.
Ca lupoaică mă trezesc.
Când ne vom naște,
părăsesc adormite
ciori drăguțe cuiburi
și calcă prin zăpadă
un drum.

S-au aruncat plase după pești

S-au aruncat plase
după pești.
S-au pieptănat fire de păr
o oră înainte
de dimineață.

Stele au fost trase în sus .

Un stol de brațe de femei
a fâlfăit peste acoperișuri.
Pe drumul de cremene în jos
au alergat buze fără somn ale femeilor.

Cântate au fost numele
iubitelor la mal
și inimi de femei în sus aruncate:
mai tandru decât mai sus,
mai sus ca faruri.

Sărutate au fost goale
mâini ale iubitelor.

Praf de stele pe buzele
femeilor profețea
răsăritul soarelui.

Scrisorile lui nu sosesc

Scrisorile lui nu sosesc: eu rătăcesc printre străzi. Eu rătăcesc împrejur și vorbesc cu mine însumi ca o singuratică femeie bătrână.

Oamenii se uită la mine și pășesc înapoi. Copiii râd și se depărtează în fugă. Mari pietre de chihlimbar al mirării se strecoară din gurile lor și bat toba pe pavaj.

Detest jurămintele stelelor. Am fost la țigancă . Ea nu era acolo, dar pisica ei era acolo . S-a aplecat deasupra farfuriei albe ca zăpada ca o adevărată prezicătoare peste sfera magică . Astfel i-am cerut sfatul. Pisica n-a spus nimic și a mințit - un ochi închis. Eu i-am mulțumit din inimă și i-am aruncat o monedă în lapte.

Scrisorile lui nu sosesc, doar frunze veștede bat la ușa mea.(Mici petice, ele sunt total diferite de florile verii, care apar din când în când la intrare și mă roagă să le dau apă). Acestea vor să se încălzească la foc. Obraznice își întind prăfuitele picioare bronzate brun și povestesc glume indecente din viața frunzelor căzute. Eu râd astfel, încât ele toate zboară în șemineu .

Îmi cumpar o înghețată și o mânânc în parc pe o bancă, când ninge. Copii merg acasă de la școală. Se împiedică de pietricelele de chihlimbar, ce li se rostogolesc din ochi de invidie. Înghet jalnic si îmi mânânc înghețata din ce în ce mai frumos.

Visez: jurămintele ghimpoase ale stelelor s-au îndeplinit toate. El este aici și îmi întinde radios o mână de scrisori, pe care mi le-a scris. E atât de frumos, că închid ochii.

Singuratice femei

Îmi visa:

Eu sunt singură într-un oraș.

Un pui de pasăre cade în moțăială în pălăria cerșetorului.

Urechile fragede ale fricii fâlfăie pretutindeni.

Singuratice femei.

Eu le-am văzut de departe.

Când ele au trecut, a mocnit surâsul lor
ca vechiul fân dulce.

Pavajul era negru și ud.

Singuratice femei alergau și alunecau ca nebune.

De unele se lipiseră frunze de castan.

Pe mine m-au biciuit fragedele urechi ale rușinii.

Când deghizat în bărbat am oferit trandafiri:

fiecărei femei, pe care am întâlnit-o în acest întunecat oraș.

Pe lângă aceasta am spus: frumoasă femeie, te iubesc.....

Rămâi cu bine, frumoasă femeie.....

Soră

Ea părul îl desfăcu
Ochiul iubitului meu
se strecură din el.
Furie mă bău toată.

Toate stelele urmează călătorului

Toate stelele urmează călătorului.
Toate ploile urmează însetatului.
Toate jivinele urmează flămândului.
Toate femeile sunt tandre,
dar eu sunt cea mai tandră.

Bărbat străin, spune,
ce te aduce la mine prin această pustie pustie stradă ?
Bărbat străin,
al cărui pas îmi sfârtecă nerăbdarea

A mânca din mâna ta,
a te mânca,
a te numi al meu și a tresări la aceasta,
a purta sămânța ta,
a te naște,
și când pleci a te urma ca stea, ploaie și jivină.

Ulcea de lapte

Luna era o plină ulcea de lapte,
când băiatul porni.

Pe lângă pereți calzi s-a preschimbato,
prin grădina dărpănată,
s-a prăbușit la picioarele spinoase ale pădurii.

Micuțule băiat orb. Cum suspina pământul sub el,
ce murmura fântâna beată,
ce profețea febrilul mac - el auzea totul.

Din ochii licuricilor
și din gurile florilor priveau străbunii,
cât de blând el îmbrățișa copacii.

Tu băiat ce te joci cu pădurea,
chipul tău , luminat de furtună, nu îmbătrânește niciodată.

Un amar trandafir sălbatic

Un amar trandafir sălbatic îmi crește din gură - eu vorbesc doar de tine.
Deși mirosul tău nu e de găsit, ca și urmele picioarelor tale
pe mărețele bălți ale orașului, pe care le-ai zdrobit furios.
Vorbesc săptămâni în șir de tine, și gura mea este uscată de gelozie.
Gura mea este castelul albinelor. Ele sărbătoresc iarna înlăuntrul său.

De-am cutreiera acum împreună prin străzile negre,
ași fi vorbit ca întotdeauna numai de tine, și tu ai căsca regește
și copitele cailor ar fi zăngănit: subțire, ca și cum un fluture de noapte
și-ar scărpinga aripile de un cristal. Așa geros este.
Nu eu îți spun cu artificiala voce supărată - îmbracă-te mai călduros.
Nu eu îți fac semn cu mâna la fereastră. Nu mie îmi faci semn cu mâna înapoi.
De-am cutreiera împreună prin străzile negre, te-aș omorî.
Dar asta nu mi-ar ajuta, deoarece iubirea e ca zăpada - ea arde în
ochi chiar dacă închidem ochii.

Unui cititor de carte

Noi suntem într-o casă luminoasă. Noi suntem în camera cu dulcele arome brune....

Noi zăbovim aici bucuroși și eu stau goală în fața ta. Tu spui :

”Tremură în lungile mele brațe, micuț!” Eu tremur și mă topesc.

Apoi există un fotoliu, o carte și o veche lampă, sub care fața ta pare mai în vârstă. Ea luminează atotuitătoarele tale mâini citinde , somnoros înflorindul tău vis despre o altă viață. Ea populează rodia singuratică a nebuniei mele. Când citești așa și eu stau culcată în fața picioarelor tale pe covor, pisica ta obosită, atunci nu adorm, o nu! Te contemplez cu un ochi închis și multe gânduri se strecoară în capul meu . Mă gândesc, că mi-e dor de tine, când citești așa . Mi-e dor de tine și, când tu acum adormi încet . De aceea te trezesc din când în când discret , atunci ochii tăi mă văd doar pe mine pentru o vreme. Dacă ei se închid, te trezesc din nou cu un ușor mușcător sărut. (Da, da , sunt pisica ta fatală, dragul meu.)

Ai adormit deasupra cărții. Mâna ta citindă alunecă în jos peste rânduri.

Ea cade și rămâne suspendată în aer. Eu o ling, dar tu nu știi.....

Vis

Eu sunt o stea - o spun și-mi ascund fața în țesături. Camera e luminoasă și goală. Doar stelele își murmură pulsatile cuvinte nebune. Eu merg la ușă. Stelele mă urmează în însetate stoluri : Afară florile se vând singure. Subțirele ”Alege-mă pe mine, regele meu!”- îmi răsună încă mult timp în ureche. Prin alei se grăbesc îndrăgostiții, îmbrățișați, tremurând nu de frig, ci de plăcere.

Eu închid ușa . Întreaga cameră cânta în somn. Stelele, deghizate în porumbei orbiți, se aruncă spre stăpâna lor și se lasă mângâiați în vârtejul iubirii. Eu îi mângâi până dispar.

Eu dorm și peste mine te apleci tu cu viitorul nostru copil !

Fețele voastre sunt livide, dar voi zâmbiți.
Voi rupeți pâinea tandreții peste mine.

Vis tăcut

Când mor și îmi parcurg în grabă propria mea viață îndărăt,
îmi apar gingașe făpturi a oamenilor scumpi.

Îngustă îmi va fi poteca, un șarpe,
care se încolăcește în fața mirelui.
Se îngustează cu fiecare pas.

Și oameni trecuți de mult îmi vor
atârna din coroanele copacilor,
la fel ca cele mai dulci fructe pietrificate.

O aurie corabie va tremura în frunzișul cu o mie de ochi.
Și deasemenea una pe fundul râului:
mai aurie ca fața mea râzândă și speriată.

Ce este de ales, va știi piciorul ezitant
Ce se deschide, ochii nu vor vedea.
Ce va rămâne, sunt amintirea despre despărțire,
dureroasă ușurință pentru totdeauna.

Aceasta mi-a murmurat un vis instantaneu,
care m-a cuprins ziua, când soarele era sus.
El a presărat semințe ale nestăvilitului și veridicului.
El cânta cu vocea mamei:

"Zăpada strălucește pe mâna mea și nu se topește.
Miracole mă înconjoară ca puternici brazi.
Fugi și tu la mine, micuț. Vino înapoi."

Și vibra în somn ca de la cântare
gura mea amară plină de cuvinte de nespus!

Voi merge cu pași repezi

Voi merge cu pași repezi, în timp ce tu scarpini cu blândețe gâtul moțăindului tău motan. Eu voi deschide ușa cu forța până la refuz, nici o fantă nu voi deschide, eu voi deschide ușa cu forța și o voi trânti și voi părăsi orașul, în timp ce tu scarpini cu blândețe gâtul moțăindului tău motan. El nu te iubește câtuși de puțin. Odată o să îl îngropi sub copacii din parc , nu ca pe o comoară, ci ca pe un motan mort .

Atunci te vei întoarce în camerele răcoroase (o frunză de stejar de culoare brun închisă în spatele gulerului mantăii). Te vei dezbrăca , (frunza va foșni ușor și va cădea) te vei lăsa în jos în adâncul fotoliu și singurătatea îți va turna lapte.

Iubește-mă mai tare. Iubește-mă cu mai multe cuvinte. Iubește-mă fără cuvinte. Iubește-mă ca pe țarina ta. Ca pe cel mai târziu dintre trandafirii din grădinile de ceață, ca pe un scump pumnal, cu care se taie trandafirul pentru țarină. Iubește-mă tare, pentru ca să cânt pentru motanul tău sub copacii parcului, în timp ce tu îl îngropi .

Eu în aşteptare

o colivie la fereastră şi ascultătoarea stea se reîntoarce în colivie.
dar ea nu mă bucură. eu sunt singură. eu am numit numele tău toată ziua
în zadar. aşa a trecut ziua.

noaptea a învelit toţi oamenii ca pe pisicuţe în baticul ei de văduvă.
eu împing palmele ei la o parte, deşi somnul din ele tremură ca aur,
ispititor eu te aştept pe tine

ca un candidat la moarte merge noaptea prin cameră.
fum de ţigară schiţează groaznica ei spinare încovoiată. eu îi arunc sub
picioare vase deschise la culoare care cântă, pentru ca ea să danseze.

Eu aştept şi eu trag cu urechea lampa de stradă pendulează încolo şi
încoace eu tremur la fereastră eu trag cu urechea eu îmi țin respirația eu îi
comand lămpii de stradă să nu penduleze eu tremur la fereastră eu număr
pașii eu aştept steaua linge fierbinte mâna mea.

Eu nu voi adormi

Eu nu voi adormi.
Cu nobila mantie de stele
ne-a acoperit regina mută.

Sub gâdilitoarea mantie de stele,
ca sub tortură
îi mărturisim iubire.

Dacă îmi închid ochii,
mă privește fix, fără să clipească,
tigrul trist al visurilor mele.
De aceea mă agăț, ca o femeie ce se scufundă,
de tine, al meu întâmplător cel mai bun prieten.

Eu nu voi adormi.
Sub gâdilitoarea mantie de stele
exersăm noi jurăminte.
Jurăminte ale nopții.....

Odată un oraș va

Odată un oraș va deschide porțile sale pentru noi și va spune:

”Eu sunt un oraș melancolic, unde adeseori plouă.

Podurile mele sunt strâmbe și vechi.

Pisicile mele sunt negre și șchioapătă.

Dar eu am o străduță și o cameră,

înăuntru noaptea, frumoasă și umedă.

”Oh eu sunt un melancolic oraș cu străduță, cameră și noapte....”

Vom călca în oraș, în străduță, în cameră, vom găsi noaptea ce ne așteaptă
(ochii ei sunt învăluiți) și îngenuncheați. Ca ceșetori îngenunchem și ca
tandri cavaleri ne ridicăm.

O noapte întreagă presat de fereastră

O noapte întreagă presat de fereastră
cu fruntea -
iubitul intră
și noi ne iubim
ca plasele vânatul,
ca firul țarina sa,
Iubitul
îmi frânge inima, o pojghiță de gheață.....

Iarna este lupul singuratic din cartea de copii
și eu sunt frunza roșie
în gingașele lui gheare
și el mă poartă prin zăpadă.

Cel mai frumos

Cel mai frumos este firește seara în pat. Orașul spălat temeinic amuțește. Doar din când în când această gingașă tropăială sonoră pe stradă, care nu se știe niciodată, ce este, dacă nu te ridici și îndraznești o privire dintre perdele. Un căluț sau o femeie pe tocuri? De obicei sunt femei cu părul ud și neted și tulburi ochi de tuș, care încă mai aleargă, deși ploaia a încetat, și care își clatină poșetuța, pentru a ajunge mai repede acasă. Doar o singură dată această tropaială a aparținut unui cal. Era Revelion și eu eram pe punctul de a adormi. Atunci ceva a zăngănit timid afară. Mi-am zis: "Iarăși o mătușă îndrăgostită, care poartă tocuri pe ger" și am privit dintre perdele. Un căluț de sat ducea doi oameni în căruță. El învârtea cu copitele la pietrele străzii. "Așa cum tu învârți la legătura de chei în întunecata casă a scărilor" am spus eu.

Tandrul prieten încuviințează din cap, își așează capul în poală și eu încep să număr ce nu este de numărat: toamnă în copaci, eu visez și mâinile mele se mișcă de la sine.

Atingeri și vrăbii pe cablul de sârmă.
Ce puțin rămâne !
Sentimentalitatea merge la profunzime
Ca existență.
Noi îi privim vârfurile de plumb și spunem:
”Ce eroism ! Așa accesibilă,
Așa fragilă și așa agresivă a fost această frumoasă !
Jos pălăria !
Să scotocim după prosoape !
Să ne prefacem că ne-ar fi aparținut !

Călătorie cu trenul

Noi trebuie să fi trecut deja de mult pe lângă întunecoase și umede păduri de molid, pe lângă casele cu lumină la ferestre.

Eu presez o buză de plăcut răcoroasă sticlă a ferestrei și văd, cum ploaia strigând șchiopătează în urma trenului. Se pare, că noi călătorim așa tot restul vieții. Întunecoase umede păduri, molizi, căsuțe cu lumină, molizi, molizi, molizi....

Ne așezăm față în față în compartimentul supraîncălzit. Tu taci și fumezi.

Eu mă uit la mâinile tale. Ele sunt palide, aproape transparente. Un mic vapor cu pânze le-ar putea liniștit parcurge repede. Eu mă aplec și le sărut fără permisiune foarte scurt, așa că arată ca o mușcătură.

Tu nu te miști. Eu îți mușc prudentă degetul mic. Nimic. Îl mușc până la sânge. Tu taci. Privește-mă! Spune ceva! Spune: "Nu te mai iubesc." sau: "Așa o vreme blestemată!" sau "Când vom ajunge odată?" Gândurile tale sunt foarte departe și tu șezi aici ca în vis. Taci doar și fumezi... Spre spaima mea îmi vine ideea că trebuie să fi plecat fără tine și că oi fi murit de tristețe la scurt timp. Am alergat tot timpul ca ploaie în spatele trenului?.... Poate că noi călătorim de atât de mult timp, că eu am înnebunit?

Noaptea a trecut. Tu stai culcat în pat, descoperit. Am privit venele brațelor tale, am suflat pe pieptul tău păros ca pe o păpădie. Acum privesc plictisită în fereastră. Peisajele se schimbă tot mereu, astfel că ochii dor.

Noi trecem tocmai pe lângă niște văi cenușii oarecare. Trenul nostru sperie păsări ce moțăie, ele cad încet din cuiburile lor afară. Când te-ai trezit, îți voi spune: Iubite, tu ai pierdut atât de mult, în timp ce ai dormit.

Trenul nostru aleargă. Se luminează din ce în ce mai mult în compartiment. Eu fierb ceai. Când te-ai trezit, îl vom bea rece și vom urmări dansul frunzelor de ceai. O mișcare greoaie și vinovații vor fi excluși din horă. În sfârșit te ridici, îți freci ochii. Eu îți pot admira încă odată trupul, înainte ca tu să te îmbraci. Se bea o primă mirată înghițitură din ceaiul pe care l-am fiert pentru tine, din ceaiul un pic răcit. Tu vânezi frunzele de ceai cu lingura ca un adevărat dresor. Între timp compartimentul nostru se umple cu aromă de iasmin. Această aromă este așa ospitalieră, așa familiară. Tu bei ceai și zâmbești. Eu mă așez spre zâmbetul tău ca spre soare.

Ca și cum tu îmblânzești animalele

Ca și cum tu îmblânzești animalele
numești tu numele frumosului

te joci cu săbiile
împarți pâinea delicat și sever

cazi pe incendiile mele de după-
amiază oh cazi nasida

a mea a mea

lui C.

alb și blând

somnul a adormit
în salt spre patul meu

blestemați sunt ochii
să se deschidă spre sărutarea
liniștitelor animale de zăpadă

de ce dansează ei
ca dezamăgite vapoare ?

de ce dansează ei
împreună cu tine ?
de ce plângi tu
din ochii mei ?
cum te cheamă ?

tânărul spin fericit
perforeze mâinile tale
și înflorească înăuntru !

Du-te ! Hai vino !

Necuviincioase
tăioase
de mărimea unui timbru
nou născute
ah idei !
ascultă, ele se mișcă
ele respiră
nu te opune
nu spune nimic
sunt fluturi
de-o zi
ele miros doar noaptea
poți tescui vin din ele
când vine vremea.....
o mișcare în călimară
cine-i aici ?
poștașul
cu scrisori necomandate
și acestea sunt fluturi
un ierbar
un terariu

în aer se sting dogoritor idei !
ele sunt mai numeroase ca stelele
care apun

Odată un oraş va

Odată un oraş va deschide porţile sale pentru noi şi va spune:

”Eu sunt un oraş melancolic, unde adeseori plouă.

Podurile mele sunt strâmbе şi vechi.

Pisicile mele sunt negre şi şchioapătă.

Dar eu am o străduţă şi o cameră,

înăuntru noaptea, frumoasă şi umedă.

”Oh eu sunt un melancolic oraş cu străduţă, cameră şi noapte....”

Vom călca în oraş, în străduţă, în cameră, vom găsi noaptea ce ne
aşteaptă (ochii ei sunt învăluiţi) şi îngenuncheaţi. Ca ceşetori îngenunchem
şi ca tandri cavaleri ne ridicăm.

O noapte întreagă presat de fereastră

O noapte întreagă presat de fereastră
cu fruntea -
iubitul intră
și noi ne iubim
ca plasele vânatul,
ca firul țarina sa,
Iubitul
îmi frânge inima, o pojghiță de gheață.....

Iarna este lupul singuratic din cartea de copii
și eu sunt frunza roșie
în gingașele lui gheare
și el mă poartă prin zăpadă.

Pentru B. B.

Cortul tău pe dună,
colivia mea - goală și încă caldă

tu călărești, lacrima mea pe deget,
sărută furtuna de nisip, din ea
este sculptat chipul meu,
tu călărești, lacrima mea pe deget

pumnalul argintiu în mâna dreaptă
pumnalul flămând pentru dansatoare,
care umblă în mătasea ta, din mătasea ta,
tu călărești,
argintiul pumnal în mâna dreaptă.

mai albastru ca ochiul tău este doar pasărea,
ea îți plutește înaintea, Luna
în plisc, Soarele în gheare,
tu o întrebi de părul meu,

”negru este el - ,spui tu, - mai negru
ca ochiul meu”
mai albastru ca ochiul tău este doar pasărea

așa surd ești tu, că nu vezi:
urmele, pe care le las în urmă:
ultima apă,
pe care o vărs pe nisip,
nisipul, pe care îl împrăștiu pe mare,
așa surd ești tu, că nu vezi

Prin zăpadă

Mâinilor mele li s-a extras
emoție.....

Ah, din nou acești obraznici
Curenți de aer! Cum își permit ei
Să joace astfel de jocuri cu mine,
Să mă numească o păpușă de catifea ?

Rembrantianul îngheț - o
Floare de crin trezind suspiciune,
O fi adevărată ? Cum poate
Să le zâmbească liniștită trecătorilor
Cu o astfel de
Barbă medievală brună ?

Atâtea obiecte
Merg pe două picioare!
Aici sunt treptele –
Bombări roșu-foc ale buzelor.
Pupile-
Țigănci-
Iarăși cu nerușinatele lor in-
sinuări:
”Noaptea
merge la culcare,
Închide repede ochii,
Cristalinul meu, ea
merge fără cămașă de noapte.”

Trandafiri nepricepuți
Botanic – herbaric
Irascibili sălbatici
Agresivi....
Jurați
Să nu vă ofiliți,
Dacă îmi întorc fața ?
Dacă deconectez zâmbetul
Și mă așez la masă
Pentru o clipă
Pentru a scrie,
că voi

Trandafiri nepricepuți
Botan....